

Bitva v Šumperku 2002

[Foto](#)

Datum	18. - 20. října 2002	
Pořádal	Potulní rytíři	Šumperk
Zúčastnili se	Koža	Bojující
	Donny	Bojující
	Kalif	Bojující
	Charlie	Bojující
	Mladej Charlie	Fotící
	Neptun	Pořádající
	Zuzka	Příhlížející
Zapsal	Kalif s úpravami ostatních zúčastněných	

Pátek 18. října 2002

Den našeho odjezdu na Neptunovu akci, kterou jsme samozřejmě již dlouho a netrpělivě očekávali, konečně nadešel a tak jsme mohli já společně s Kožou a s Mladým Charliem vyrazit Doupiníným autem okolo devatenácté hodiny z Brna směrem na východ. Jenom jsme před cestou doplnili pohonné hmoty, koupili dálniční známku a mohlo se vyrazit. Docela jsme to švihali, ale na Donnyho, který jel asi hodinu před námi a dával nám informace co se děje, jsme neměli. Cesta nám trvala asi o dvacet minut déle. Jeho cesta proběhla také v klidu jako naše.

Po příjezdu do Šumperka jsme měli trochu orientační problémy, ale našli jsme to docela rychle a ještě k tomu náhodou. Donny, jenž dojel do Šumperka před námi a ještě byl v Kauflandu na servisu, tam již byl také. Poté co pohovořil se známýma jako s Neptunem, ten měl ale plno práce s přípravami, Pulcem a Katkou z pořádajících, Vlastou, Danem, Hernem a Janou z Olomouce, se převlékal do kostýmu. Jenom jsme se s Donnym pozdravili a převlékali se také, tedy kromě Kalifa, protože ten již v kostýmu vyjížděl z Brna. Měli jsme docela na pilno, neboť průvod měl o půl deváté začít a již bylo něco po. Stejně potom co jsme se převlíkli, zamkli věci do auta a pozdravili se se známými, jsme tam ještě dvacet minut postávali, nevěda co bude dál. A pak se jenom rozdali louče, zapálily se, dokonce hořel i asfalt a bylo nám konečně chvilku teploučko, a vyrazilo se starým městským centrem, směrem k radnici. Po asi desetiminutovém, velice namáhavém pochodu, jsme dorazili na prostranství před radnicí, kde nás uvítal sám pan starosta a posvětil celou akci. Jana ze Sarrasu si tam zaplivala oheň, něco se odšermovalo, hlavně Sarras se činil, spustil se takový malý ohňostroj a šlo se zpět k autům. Tam jsme se nějak seskládali a vyrazili jsme v koloně aut do tělocvičny, kde jsme měli zajištěn nocleh, jídlo a pití. V čele kolony jel Neptunem s Donnym v jeho zásahovém autě. Až na to parkování před tělocvičnou to bylo docela dobrý.

Jen co jsme se vybalili, jsme si přichystali pelechy na spaní. Vymezili jsme claim v rohu pomocí laviček a podestlali jsme si žíněnkami. Při vybalování jsem zjistil, že ten ševcovský mls, jež mi dala maminka k večeři, je v celým baťo a tak jsem se za hlasitého klení dal do čištění. A konečně se šlo pít. S Donnym, Neptunem a Pulcem jsme ještě jeli k Neptunovi domů pro vaříč na ohřívání guláše. V tělocvičně Neptun měl pro nás přichystanou celou bečku! Za ty piva jsme samozřejmě platili. Ještě jsem si stihl od jednoho člověka koupit krásnou kroužkovou kapuci a pak jsme pili a pili a pili... Mladěj Charlie vytuhl mezi prvníma a my ostatní jsme pili dál. Většina šla spát tak okolo páté ale já s Kožou byli vytaženi na prohlídku šumperských šantánů, takže jsme se vrátili až o sedmé hodině ranní, kdy již první ranní ptáčata vstávala. Samozřejmě jsme se zakecali a šli tedy spát až o devíti ráno.

Sobota 19. října 2002

Druhý den byl mezi prvníma probuzenýma Donny. Přisedl si k němu Hern a vida jak je zničený mu nabídl k snídani rohlík se sýrem. Donny s díky přijal, Mladého Charlieho požádal o donesení kafe a napil se svého zvětralého piva. V tom šla okolo Vlasta, vrazila mu do ruky chleba se škvarkovou pomazánkou (velice dobrou) a řekla, že je to dobré po ránu pro opilce. Donny stihl akorát odvětit "Díky maminko." Mezi tím Mladěj Charlie šel pro Charlieho (jeho tatku) na nádraží. Neptun mezitím došel, jestli bych s ním nezajel pro bečku. A tak jsme jeli. Po příjezdu jsem již našel Kožu probuzeného a seděl u výčepu s Charliem a dalšími mimózami. Akorát po Kalifovi nebylo vidu ani slechu. Vyspával jsem až do poledne, vstal až ve dvanáct hodin, neboť z chodby jsem slyšel rozčfřený, spíše nasraný, Kožův hlas opakující stále moje jméno. Tady musím vysvětlit, že jsem nespal v tělocvičně, jako ostatní, ale našel jsem si soukromou cimříčku. Cimříčku vedle té, kde byla bečka, abych mohl nerušeně spát. (Do tohoto bych moc nerejpal!!!) Problém byl v tom, že jsem nikoho o tom neinformoval. Tak jsem tedy vstal a vylezl ven. Koža mě hned zdrbal, protože jsem měl ráno dovézt Charlieho a já jsem to prospal. Naštěstí ho přivedl Mladěj Charlie. Aspoň jsme s Kožem přeparkovali auto a donesli zbytek věcí. Chystali jsme se totiž na průvod městem Šumperkem, který měl vyvrcholit turnajem na náměstí před radnicí. Najedli jsme se, oblíkli jsme se, někteří z nás si dali nutného vyprošťováka a vyrazili jsme. Venku byla pěkná kosa a navíc poprchávalo.

Bylo to kolem druhé hodiny, když náš kostýmovaný průvod, za zvuku bubnu, na který bušil Kožich, vyrazil od tělocvičny směrem do města k radnici. Tam jsme dorazili za necelou čtvrt hodinku. Koža bubnoval a řval jako pravý voják. No spíše jak pravá guma. Možná mu v žilách koluje khaki krev. Nakonec jsme došli až před radnici, kde již čekali, nejen ostatní šermíři, ale také diváci a Donny, který jel autem a vezl Neptuna, Zuzku a ženské. Nyní mu v autě seděli akorát Siki (syn Brůči) a Zuzka od Neptuna... Dokonce i Oskar na chvíli vykoul z mraků, aby nás svými teplými paprsky zahřál. Neptun, po té co přivítal diváky, nás vyzval ke složení zbraní na hromadu, ze které potom kdosi dával po zbraní buď vlevo, anebo vpravo. Tím nás samozřejmě rozdělil na dvě skupiny a Neptunovi se splnil sen o "rozhozených hokejkách". Naše skupina se rozdělila opravdu zajímavě. Já s Kožichem a Donnym na jedné straně a na druhé straně stál pouze Charlie. Mladěj Charlie nebojoval, protože se zhostil mnohem zodpovědnějšího úkolu, fotografování. Celé vystoupení bylo o tom, že z každého mužstva vystoupilo po pěti lidech z řady a s nepřítelem se utkali. A to asi několikrát. V těchto soubojích Donny jednou bojoval s Charliem, který jej docela brutálně zabil. V jiném souboji se zase utkal s Médou vlastníci velké gumové kladivo. Jedna dobře mířená rána a Donny opět putoval do věčných lovišť. Mezi tím Neptun vyzval někoho z diváků, aby se utkal s Hořákem. Hlásilo se hned několik lidí a Neptun z nich vybral (náhodně) chlapíka, ve světě šermu známého jako Ha-dži. Zbytek asi vyprávět nemusím. Hořák jen stačil vyvalit oči a už tu byl balet. Byl to nádherný šerm. Máme se stále co učit. Bylo to dokonalé, i když Ha-dži měl natržené menisky v obou

kolenech. Ještě teď mám před očima Ha-džiho modrý igelitový varkoč. Ke konci se to zvrhlo v sérii tří hromadek. Které skončily nerozhodně?! Nakonec jsme se divákům uklonili, poděkovali za pozornost a začali si počítat kosti. Díky tomu, že jsme s Kožem zapomněli v Brně rukavice pro celou skupinu, tak všichni od nás měli něco s rukama. Koža měl zmrzlé ruce obouchané o buben, Charlie měl také nějaký ten škrábanec a já, přestože jsem jako jediný ze skupiny měl na ruku rukavice, které mi půjčil Donny, s tím že jemu se přece nic nemůže stát, jsem také trochu krvácel. Donny krvácel z pravačky jak zaříznuté podsvinče.

Poté co jsme se probrali a naložili věci do auta, Charlie zjistil, že Mladý Charlie spotřeboval celý film. Přemýšlel, zda jej zabít či nezabít. My jsme se těšili, že bude hafo snímků, jenže Charliemu se podařilo otevřít foťák, když v něm byl vymotaný film, takže zase hov... Vydali jsme se průvodem zpět do tělocvičny kromě Donnyho, který tam jel pro změnu autem a vezl opět Neptuna se Zuzkou. Tam jsme samozřejmě začali čerpat nové síly, někteří jídlem, jiní pro změnu alkoholem. Za vystoupení jsme dostali bečku piva. Bylo tam asi tak čtyřicet šermířů, takže nějakou chvíli bylo pivo zdarma. Někteří toho tak dokonale využili, že dokázali do dvou hodin stáhnout dokonce sedm škopků. Třeba Donny a Charlie. Asi dvacet minut po té, co jsme došli do tělocvičny, jsem zjistil, že mi někde zmizel meč a následně na to, co jsem jej počal hledat, přišel Koža chtěje po mě můj opasek. Počal jsem mít podezření. Tušil jsem nějakou čertovinu, nebo spíš kožovinu. To se nakonec splnilo. Koža přišel na to, jak se mi pomstít - dal mě pasovat. Bylo to docela pěkně provedeno, pasoval mě člověk, jenž mě znal - Neptun a Koža mě opásal. Z Neptunových rukou jsem pak přijal zpět svůj meč, kterým mě chvíli před tím pasoval, a Kožich mi vrátil zpět můj opasek. Přítomni byli všichni z naší skupiny, dva lidi od Křížáků, Karlobráši, několik lidí ze Sarrasu a pár dalších lidí. Byl jsem pasován a tak mi tedy nezbylo než jít a koupit láhev medoviny, kterou jsme stáhli do deseti minut. A pak dál se opět popíjelo, zpívalo, či dokonce se hrál fotbal, až do večerních hodin, kdy došlo pivo a nám nezbylo než se vydat za pivem do Šumperka. Někteří z nás se ani vydávat nemuseli, ti již měli dost, jako Donny, ale ostatním, jako by velela nějaká povinnost. A tak se stalo, že ten večer Donny vytuhl jako první, asi v deset hodin, a ani mu nevadilo, že jej oblizuje Vlastin vlkodlak a Jana ze Sarrasu mu vypráví pohádky. Kožich s Charliem a s Mladým Charliem se vydali kamsi na striptýz Egyptanky a Já s Karlobráchama a s Jarčou jsme se vydali po šumperských šantánech. A když jsem se vrátil zpět okolo páté hodiny ránní, opět všichni spali. A tak jsem ulehl a spal nerušeně až do desíti ráno, kdy se všichni balili a hotovili se k odjezdu.

Neděle 20. října 2002

V neděli, hned jak jsme vstali, chystali jsme se k odjezdu. Donny byl samozřejmě první vzhůru (asi v 7 hodin) a bylo mu velice divné, že je mu fajn. Sbalili jsme se, rozloučili se s ostatními a s Neptákem, nasedli jsme do aut a vyrazili jsme zpět do Brna. Donny s Charliem jeli v zásahovém autě a já s Kožichem a s Mladým Charliem v Doupinině autě. Po cestě jsme se ještě zastavili v postřelmovské hospodě na kafe, protože většině z nás rozhodně do zpěvu nebylo, a u Kožových rodičů v Olomouci na oběd. Poté, co jsme je pořádně vyjedli a pokecali s Havranem, vydali jsme se opět na cestu do Brna. Po cestě jsme ještě stihli vylekat obsluhu benzínové pumpy, po té co jsem v kostýmu chtěl platit benzín, ale sanitku jsme našťěstí nevolat nemuseli.

I když jsem na to šlapal, dojeli jsme opět později než Donny. Při příjezdu před Kožův dům tam Donny již asi čtvrt hodinky čekal. A tak jsme zaparkovali auto do zahrady, vzali jsme si své věci, rozloučili se a každý šel domů, pochlubit se svými novými úžasnými zážitky.
